

ærede Minister har gjort det i dette Lovforslag. Ud fra disse Betragtninger maa jeg derfor vedblivende fastholde de Synspunkter, jeg i saa Henseende har gjort gældende i min første Tale.

Endelig sagde den højtærede Minister med Hensyn til Tugthusstraffen, at det var urigtigt af mig at have kritiseret Ministeren for, at han i for høj Grad havde henlagt Afgørelser, der hørte under Lovgivningsmagten, til Administrationen. Den højtærede Minister havde i sin Fremsettelses-tale begrundet Sondringen mellem Fængsel og Tugthus i det foreliggende Lovforslag dermed, at det var urimeligt, at et forholdsvis uskyldigt Tyveri skulde blive straffet med samme Art af Straf som de groveste Forbrydelser. Heroverfor sagde jeg, at hvis man læste Ministerens Lovforslag igennem, vilde man se, at det i Virkeligheden ikke gjorde Fængsel og Tugthus til artsforskellige Straffe, idet det blot siges i Lovforslagets §§ 41 og 55, bortset fra det særlige Navn og den særlige Forskel med Hensyn til Udstaaelsesstedet mellem de to Fængselsstraffe, at der ved kongelig Anordning særskilt for hver af de to Strafarter skal træffes nærmere Bestemmelse om disses Ordning. Jeg sagde, at man baade af statsretlige og strafferetlige Grunde maatte fastslaa i hvert Fald Principperne, og at den nærmere Ordning af disse Straffe burde ske her under Lovforslagets Behandling, saaledes at Ministeren enten her i Tinget eller i Udvalget burde give nærmere Oplysninger om, paa hvilken Maade han tænkte sig denne Artsforskel gennemført imellem de to kvalificerede Former for Frihedsstraf. I saa Henseende er jeg i fuld Overensstemmelse med den Opfattelse, der i den sidste Menneskealder har gjort sig gældende herhjemme, og som gaar ud paa, at det er urigtigt, naar man ved Anordningen af 13. Februar 1873 har ordnet Tugthusstraffen administrativt. Det er naturligvis ikke min Opfattelse, at man i Detailler her skulde fastslaa Forskellen mellem Tugthusstraf og Fængselsstraf, men skal der gennemføres to forskellige Former for kvalificeret Frihedsstraf, maa i hvert Fald Hovedprincipperne for disse to forskellige Former fastslaaes i Loven. Vi kan ikke paa dette Omraade gøre Loven til en Slags Blanket, der kan udfyldes af de vekslende Justitsministre efter deres Forgodtbefindende — dertil er Spørgsmaalet for betydningsfuldt. Hvis den højtærede Minister ikke vil lægge Vægt paa mine Udtalelser i saa Henseende, vil jeg henlede Ministerens Opmærksomhed paa, at i den Afhandling af Landsdommer

Krabbe i Ugeskrift for Retsvæsen, som Ministeren nogle Gange har citeret, gives der mig Tilslutning paa dette Punkt, idet Landsdommer Krabbe her netop siger, at man i hvert Fald i store Træk bør have lovfæstet de forskellige Principper for de to Former for kvalificeret Frihedsstraf. Jeg vil imidlertid føje til, hvad jeg ogsaa tidligere har bemærket, at det jo nu under Forsøget paa at udforme disse to forskellige Former for kvalificeret Frihedsstraf vil vise sig, om det i Virkeligheden lader sig gøre paa rationelt Grundlag. Det er min Opfattelse, at det under dette Forsøg vil vise sig, at det ikke vil være muligt paa rationelt Grundlag at gøre de to forskellige Former for kvalificeret Frihedsstraf til artsforskellige Straffe, og imod at bibeholde Forskellen mellem Fængsel og Tugthus alene som en Navneforskel taler den Vanskelighed, der derved kan skabes den paagældende ret vilkaarlig afgrænsede Kreds af Forbrydere, for at vende tilbage til det borgerlige erhvervende Samfund. Det er i øvrigt ogsaa ganske karakteristisk, at medens den højtærede Minister i sin første Tale begrundede Tugthusstraffen væsentlig ud fra generalpræventive Hensyn og Hensynet til, at der dog maatte være en Artsforskel mellem den Straf, der blev tildelt den, der havde begaaet et forholdsvis lille Tyveri, og den, der havde begaaet de groveste Forbrydelser, kom Ministeren nu i sine sidste Udtalelser ind paa, at denne Sondring mellem Tugthus og Fængsel særlig skulde bevirke en Mildnelse i hele Straffen. Der er en vis Modsætning mellem disse to forskellige Maader at argumentere paa, og jeg tror, der bag denne Modsætning i Virkeligheden ligger et Udtryk for — hvad der jo ogsaa er min Opfattelse —, at man ikke kan anføre noget rationelt Grundlag for Tugthusstraffens Opretholdelse. Det er derfor ogsaa vedblivende min Tro, at man under de nærmere Forhandlinger vil kunne blive enig om ogsaa at lade Tugthusstraffen forsvinde.

Det var de væsentligste af de tre mere almindelige Spørgsmaal, med Hensyn til hvilke der er blevet rettet Bemærkninger til mig, siden jeg talte i Torsdags, og jeg kan derfor indskrænke mig hertil, idet jeg i øvrigt henviser til, hvad jeg sagde i Torsdags, og forbeholder mig at fremsætte de yderligere Bemærkninger, jeg har at gøre, til Udvalgsbehandlingen. Jeg vil blot endnu en Gang udtale min Tilfredshed med, at hele denne Forhandlings Forløb synes at være det bedste Varsel om, at vi indenfor en overskuelig Tid maa kunne faa gennem-